

Sygn. akt IV U 319/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w O. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r. w O.

sprawy K. N.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania K. N.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 21 marca 2017 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że przyjmuje, iż odwołujący K. N. wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości oraz wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczny, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie,

II. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 319/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 21 marca 2017 roku nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 09 stycznia 2017 roku nr (...) i w konsekwencji zaliczył K. N. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 31 stycznia 2020 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05-R i 03-L.

Od powyższego orzeczenia, odwołanie złożył K. N. wskazując że nie zgadza się z wydanym orzeczeniem, wniósł o jego zmianę. Skarżący w uzasadnieniu odwołania powołał się na błąd w ustaleniach faktycznych. Podniósł, że jego stan zdrowia jest bardzo zły, nie słyszy na lewe ucho oraz ma duży niedosłuch ucha prawego. Nadto, cierpi na osteoporozę, boczne skrzywienie kręgosłupa, dyskopatię, problemy ze wzrokiem, lordozę szyjną, zaburzenia czynności ruchowych- zespół niespokojnych nóg. W ocenie Odwołującego, osoba z takimi schorzeniami i dolegliwościami, jak skarżący

wymaga zatrudnienia na przystosowanym stanowisku. Ponadto, wskazał, że jego stan zdrowia nie poprawił się, wręcz uległ pogorszeniu.

Na rozprawie w dniu listopada 14 listopada 2017 roku sprecyzował, iż odstępuje od ubiegania się o przyznanie karty parkingowej z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia i niemożność jazdy samochodem. Podtrzymał stanowisko odnośnie przyznania mu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie. Wskazał ponadto, że stan zdrowia zainteresowanego w świetle zgromadzonych dowodów i kryteriów zawartych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jak również rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności nie dawał podstaw do zaliczenia odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i na dzień wydawania orzeczenia przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. w dniu 09 stycznia 2017 roku przesłanki te również nie zachodziły. Wskazano, iż odwołujący jest zdolny samodzielnego funkcjonowania w życiu społecznym, nie wymaga pomocy innej osoby. Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa bez objawów ubytkowych nie powoduje niewydolności narządu ruchu. Podniesiono, iż zaburzenia słuchu nie ograniczają możliwości kontaktu. Organ orzekający podkreślił, iż pomimo istotnie obniżonej zdolności do wykonywania pracy skarżący jest zdolny do podjęcia zatrudnienia na otwartym rynku pracy, nie wymaga chronionych warunków pracy. Występujące u odwołującego schorzenia nie powodują ograniczeń określonych w definicji umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Tym samym brak jest podstaw ustalenia stopnia umiarkowanego,

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. cierpi na schorzenia laryngologiczne – uszkodzenie słuchu, a nadto zespół niespokojnych nóg, osteoporozę, boczne skrzywienie kręgosłupa, dyskopatię. Ma również problemy ze wzrokiem.

(d: dokumentacja medyczna- k.6, 8-12, 20-31; akta WZON)

Decyzją MOPS skarżącemu przyznano stały zasiłek od dnia 01 grudnia 2014 roku.

(d: decyzja MOPS- k. 7)

Orzeczeniem z dnia 21 marca 2017 roku nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 09 stycznia 2017 roku nr (...) i w konsekwencji zaliczył K. N. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 31 stycznia 2020 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 05-R i 03-L bez wskazań szczególnych dotyczących osoby Odwołującego.

(d: akta WZON)

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez K. N. i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności stanu zdrowia Odwołującego, należało odwołać się do wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłych lekarzy ortopedy, neurologa i otolaryngologa.

Biegły lekarz neurolog po przeprowadzeniu badania oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną uznał odwołującego za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim. Ponadto wskazał, iż ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter okresowy i istnieje od dnia 01 grudnia 2016 roku, zaś przewidywany okres trwania niepełnosprawności datuje się do dnia 31 stycznia 2020 roku. Biegły neurolog wskazał, iż odwołujący wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości oraz konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie.

Biegły neurolog stwierdził prawidłową ruchomość kręgu szyjnego i L-S, pogłębioną kyfozę piersiową, ujemne objawy rozciągowe, chód sprawny. Biegły stwierdził również, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej lub zdolny do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, nie wymaga także czasowej ani częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

(d: opinia biegłego neurologa- k. 35-37)

Biegły lekarz ortopeda po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania stwierdził u odwołującego chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa C i L-S, określając symbol schorzenia O5-R i zaliczył odwołującego do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Określił, iż daty powstania niepełnosprawności u Odwołującego „nie da się ustalić”. Ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter okresowy i istnieje od dnia 01 grudnia 2016 roku. Przewidywany okres trwania niepełnosprawności określił do dnia 31 stycznia 2020 roku. W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, iż stan kliniczny narządu ruchu u odwołującego jest upośledzony z ograniczeniem wydolności. Powoduje to znaczne obniżenie zdolności do pracy w stosunku do osoby zdrowej z podobnymi kwalifikacjami. Nie wymaga okresowej pomocy osób trzecich do pełnienia ról społecznych z przyczyn ortopedycznych. Brak jest znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się. Zdaniem biegłego odwołujący nie spełnia przesłanek do uzyskania karty parkingowej.

(d: opinia biegłego ortopedy- k.45-49)

Z kolei biegły otolaryngolog rozpoznał u odwołującego niedosłuch odbiorczy ucha lewego dużego stopnia, stan po operacji ucha lewego w dzieciństwie, przewlekły nieżyt błony śluzowej gardła. Biegły stwierdził, iż schorzenia występujące u odwołującego powodują niepełnosprawność w stopniu lekkim na czas określony do dnia 31 stycznia 2020 roku. Niepełnosprawność datuje się od dnia 01 grudnia 2016 roku. Niepełnosprawność biegły określił symbolem O3-L. W uzasadnieniu opinii biegły wskazał, iż odwołujący jest leczony z powodu wielu schorzeń poza laryngologicznych. Biegły potwierdził obustronny niedosłuch odbiorczy, dużego stopnia ucha lewego. Podkreślił, iż uszkodzenia słuchu są trwałe, nie rokują poprawy ale zastosowanie aparatu słuchowego, poprawi komunikację słowną z otoczeniem. Biegły wskazał, że odwołujący wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie.

(d: opinia biegłego otolaryngologa- k. 59-65)

Z uwagi na zastrzeżenia wniesione przez odwołującego do pisemnej opinii biegłego otolaryngologa Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu laryngologii.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał poprzednią opinię, a nadto wskazał, że w poprzedniej opinii uwzględnił również przebyte choroby zgłaszane przez odwołującego oraz ustalone na podstawie dokumentacji lekarskiej. Ponadto stwierdził, że niedosłuch (przy jedynie niedosłuchu ucha prawego małego stopnia) nie stanowi przeciwwskazania do zatrudnienia i wykonywania wielu zawodów, poza stanowiskami o ponadnormatywnym hałasie.

(d: opinia uzupełniająca biegłego otolaryngologa- k. 78- 83)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. N. jako jedynie częściowo zasadne, zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast według § 2 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110) powiatowe zespoły i

wojewódzkie zespoły wydają odpowiednio orzeczenia o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16 roku życia; stopniu niepełnosprawności osób, które ukończyły 16 rok życia. Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 5 i 6 przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej "osobą zainteresowaną", bierze się pod uwagę m. in.: ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Rozpoznając odwołanie K. N., Sąd winien zatem rozważyć, czy według kryteriów stosowanych wobec osoby powyższej 16 roku życia, stan zdrowia Odwołującego uzasadnia zaliczenie wymienionego do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

W powyższym zakresie Sąd oparł się na wnioskach opinii biegłych. Podkreślić bowiem należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd - wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

W ocenie Sądu – wbrew twierdzeniom Odwołującego – stan jego zdrowia nie daje podstawy do zakwalifikowania wymienionego do wyższego, niż lekki stopień niepełnosprawności.

Sporządzone w niniejszej sprawie opinie pisemne biegłych neurologa, ortopedy i otolaryngologa oraz opinia uzupełniająca biegłego otolaryngologa potwierdziły ustalenia, zawarte w zaskarżonym orzeczeniu, że Odwołujący jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania opinii sporządzonych przez biegłych oraz wniosków w nich zawartych. Nadto, należy zauważyć, że dowód w postaci opinii biegłych sądowych koresponduje z ustaleniami poczynionymi przez Wojewódzki Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności co do stopnia niepełnosprawności.

Odnosząc się natomiast do kwestii odpowiedniego zatrudnienia i zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie Sąd w tym zakresie w pełni podzielił opinie biegłego neurologa, zaś w zakresie konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne również opinię biegłego otolaryngologa.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków M. i M. K. o przesłuchanie świadków albowiem w ocenie Sądu, wszystkie istotne okoliczności sprawy zostały przez Sąd wyjaśnione.

Zaakcentować trzeba, iż jak wskazuje orzecznictwo, przepis art. 217 § 2 kpc nie wymaga przeprowadzenia przez Sąd wszystkich zgłoszonych przez stronę dowodów, gdy uznaje, że sprawa została dostatecznie wyjaśniona do rozstrzygnięcia. Innymi słowy, zgodnie z treścią tego przepisu, sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II UK 370/12), a ponadto, Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 kpc) (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 1997 r. II UKN 45/97). Warto również zauważyć, iż wnioskowanie o przeprowadzenie nawet szczegółowo wskazywanych dowodów nie obliguje Sądu rozpoznającego sprawę do przyjęcia wszystkich wniosków w tym względzie. Jest zrozumiałe, że strona zainteresowana określonym rozstrzygnięciem w sprawie stara się doprowadzić do tego wszelkimi dostępnymi dowodami, ale nie wszystkie te dowody muszą zostać przeprowadzone,

skoro już na podstawie innych, przeprowadzonych dowodów, można wystarczająco ustalić okoliczności istotne w danej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 775/13).

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż uznał, że Odwołujący wymaga odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości oraz wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie. Natomiast nie znajdując podstaw do zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w części dotyczącej zmiany stopnia niepełnosprawności Odwołującego, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 oddalił odwołanie w tej części o czym orzeczono w pkt II wyroku.

SSR Monika Wawro